

Sygn. akt II K 80/05

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Aleksandra Strójwąs

Protokolant: Iwona Szewczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. - O. w G. – bez udziału

po rozpoznaniu w dniach 10.11.2015 r., 04.02.2016r., 14.07.2016 r., 16.08.2016 r., 13.10.2016 r.

sprawy

T. M., syna S. i K. z domu D., urodzonego (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 19.09.2002r. w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami doprowadził Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową im. K. P. P. W. w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 70.000 zł w ten sposób, że zawarł umowę pożyczki konsumenckiej nr 1P/ (...), przedstawiając jako poręczycieli dwie nieustalone osoby posługujące się uprzednio podrobionymi dokumentami w postaci dowodów osobistych na nazwiska: S. K. i K. S. (1), czym działał na szkodę Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. K. P. P. W. w G., S. K. oraz K. S. (1),

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

* * *

I. oskarżonego T. M. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz wymierza mu grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

II. na mocy art. 69 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

III. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci dokumentacji kredytowej zapisanej pod poz. 1 Wykazu dowodów rzeczowych nr 607/03 (k. 159),

IV. na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 15.11.2002 r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy dwóm dziennym stawkom grzywny,

V. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk i art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 3 pkt 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49/ 1983 rok poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i 1.460,26 zł (tysiąc czterysta sześćdziesiąt 26/100) złotych tytułem wydatków.

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22.08.2002r. T. M. zadeklarował swoje członkostwo w Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej im. (...) P. P. W. w G. przy ul. (...), podpisując osobiście deklarację członkowską. W dniu 21.08.2002r. T. M. złożył w (...) im. (...) (...) P. W. w G. wniosek o przyznanie pożyczki pieniężnej w kwocie 70.000 zł, załączając kserokopię posiadanego paszportu i książeczki wojskowej, a następnie dołączył niezbędne do uzyskania pożyczki dokumenty w postaci kserokopii podrobionych dowodów tożsamości i zaświadczeń o zatrudnieniu w firmie (...) poręczycieli na nazwiska S. K. i K. S. (1). Osoby o nazwiskach S. K. i K. S. (1) nie były nigdy zatrudnione w firmie (...).

W dniu 19.09.2002r. T. M. zawarł ze (...) im. (...) Prałata P. W. w G. pisemną umowę pożyczki konsumenckiej (...) w wysokości 70.000 zł, która to umowa została podpisana osobiście przez T. M. oraz dwóch nieustalonych mężczyzn, którzy legitymowali się podrobionymi dowodami osobistymi na nazwiska S. K. i K. S. (1).

W ramach spłaty zaciągniętej pożyczki T. M. dokonał wpłat w dniach: 25.10.2002r. – kwoty 800,00 zł, 31.10.2002r. – 2008,07 zł, 29.11.2002r. – 2825,60 zł, 30.01.2003r. – 5881,46 zł, 31.03.2003r. – 5772,48 zł, 29.04.2003r. – 63.103,89 zł. T. M. dokonał całkowitej spłaty zadłużenia w dniu 29.04.2003r.

(Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego k. 48-49, k. 299 - 300;
- zeznania świadka E. C. k. 2v. - 3, k. 790 - 791;
- zeznania świadka A. W. k. 94v. - 95, k. 836;
- zeznania świadka D. C. k. 97v. - 98;
- zeznania świadka K. S. (1) k. 32v., k. 791-792;
- zeznania świadka S. K. k. 34v., k. 63v. - 64, k. 317, k. 837;
- zeznania świadka M. K. (1) k. 59-60, k. 836;
- opinia biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów k. 114-141;
- protokół zatrzymania rzeczy k. 4-5;
- dokumentacja kredytowa k. 7;
- protokół zatrzymania osoby k. 8;
- protokół przeszukania osoby k. 9-11;
- protokół oględzin dokumentu k. 148-149;
- wykaz dowodów rzeczowych k. 159;
- pismo ze (...) z dnia 17.06.2016r. k. 858)

T. M. przed i w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu nie był karany.

(Dowód: dane o karalności oskarżonego – k. 113)

T. M. przesłuchany w charakterze podejrzanego w dniu 16.11.2002r. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu.

Oskarżony przesłuchany w charakterze podejrzanego ponownie w dniu 16.11.2002r. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, wyjaśnił, że nie był świadomy, iż poręczyciele posługują się cudzymi dowodami. Podejrzanym oświadczył, że zamierza spłacać kredyt. T. M. odpowiadając na pytania opisał, że zakupił spółkę (...), po czym został prezesem tej spółki, a która to spółka nadal istnieje, ale nie funkcjonuje z uwagi na zbyt duże zadłużenie, a od kwietnia 2002r. nikt oprócz niego nie był zatrudniany. Podejrzanym stwierdził, że w sierpniu 2002r. zdecydował się na wzięcie pożyczki w kwocie 70.000 zł w (...) im. (...) P. P. W., w związku z czym złożył wniosek o pożyczkę i dowiedział się, że musi mieć dwóch poręczycieli, więc zaczął szukać ich wśród znajomych, jednak nikt nie chciał mu poręczyć pożyczki. T. M. stwierdził, że wtedy poprosił swoich dwóch pracowników S. K. i S., a których poznał w sierpniu 2002r. przed budynkiem PUP w G. i którym zaproponował pracę, aby poręczyli mu pożyczkę. Podejrzanym wyjaśnił, że nie podpisał z mężczyznami umowy o pracę, bo chciał to zrobić później, a mężczyźni zgodzili się zostać poręczycielami, więc wpisał ich nazwiska na wnioskach, poza tym wypisał ich nazwiska na zaświadczeniach o ich zatrudnieniu, a które to dokumenty wraz z wnioskiem członkowskim złożył w sierpniu. T. M. stwierdził, że wypełnił informacje o Kimanie, lecz nie podpisywał, a K. podpisał się sam, a po jakimś czasie donosił oświadczenie współmałżonki K.. Podejrzanym opisał, że druk oświadczenia ze (...) dał K. już wypisany, na podstawie podanych przez niego danych, a on zabrał ten dokument i miał dać żonie do podpisu i po kilku dniach przyniósł podpisany. T. M. wyjaśnił, że zaniósł dokument do (...), gdzie poręczyciele okazywali dowody osobiste, których kserokopie wykonano. Podejrzanym oświadczył, że poręczyciele byli razem z nim w (...) tylko raz, kiedy zawierał umowę pożyczki. T. M. stwierdził, że informacja o poręczycielu Kimanie złożona została w dniu zawarcia umowy o pożyczkę i nie wie, dlaczego jest na niej data 19.08.2002r., a umowa pożyczki została podpisana przez niego i poręczycieli przy pracowniku (...), a on sam posługiwał się paszportem. Podejrzanym opisał, że potem (...) poinformował go, że jeden z żyrantów posługiwał się nie swoim dowodem osobistym i musi znaleźć nowego żyranta, lecz nie wiedział skąd, a groziło mu wypowiedzenie umowy pożyczki, więc zobowiązał się do spłaty pożyczki w ciągu 6 miesięcy. T. M. stwierdził, że w sierpniu i wrześniu osiągnął miesięczne dochody ok. 4000 zł z prac zleconych, a w czerwcu i lipcu także otrzymał kwoty po 4000 zł. Podejrzanym wyjaśnił, że (...) wymagał stałego źródła dochodu i on wiedząc o tym obiecał, że dostarczy im zaświadczenie o zatrudnieniu u znajomego, u którego nie pracował, ale sądził, że on go zatrudni, a rozmawiał z nim o tym po zawarciu umowy pożyczki.

T. M. przesłuchany w charakterze podejrzanego w dniu 20.10.2003r. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia.

Oskarżony przesłuchany przed Sądem w dniu 29.04.2005r. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, nie przyznał się do narażenia (...) na szkodę, gdyż kredyt został już w całości spłacony, przyznał się do wystawienia zaświadczeń osobom, które występują w akcie oskarżenia. Oskarżony wyjaśnił, że sytuacja zaczęła się od tego, że zakupił firmę, na której prowadzenie potrzebne były środki finansowe, a jego działania doprowadziły do tego, że nie była ona rentowna, więc znajomi poradzili mu, aby kogoś zatrudnił, spróbował wziąć kredyt i poprosić te osoby o podżyrowanie pożyczki. T. M. opisał, że w związku z tym poszedł pod urząd pracy, gdzie poznał dwóch mężczyzn, którzy cichli pracować i po jakimś czasie poprosił ich o podżyrowanie pożyczki. Oskarżony stwierdził, że nie zostali oni przez niego zatrudnieni, gdyż nie było pieniędzy na umowę o pracę, ponadto wystawił im zaświadczenia, mimo, że nie byli zatrudnieni, po czym wykonał całą procedurę związaną z uzyskaniem kredytu i uzyskał go. T. M. stwierdził, że początkowo spłacał kredyt, potem dowiedział się, że jeden z żyrantów posługuje się fałszywym dowodem osobistym. Oskarżony wyjaśnił, że potem spłacił kredyt, kiedy dowiedział się, że coś nie tak jest z poręczycielami. T. M. stwierdził, że przed zatrudnieniem mężczyźni okazali mu dokumenty, a dokumenty te wyglądały normalnie, nie wzbudziły też wątpliwości w banku. Oskarżony oświadczył, że jego celem było polepszenie sytuacji firmy, a nie niespłacenie kredytu. T. M. podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia.

(Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 37v., k. 48-49, k. 169, k. 299-300)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd oparł się na częściowych wyjaśnieniach oskarżonego, zeznaniach świadków E. C., A. W., D. C., K. S. (1), M. K. (1) i S. K. oraz dokumentach, jak również opinii biegłego.

Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego, w których wskazał on, że został członkiem (...) im. (...). P. P. W. w G. i w związku z trudną sytuacją finansową swojej firmy podpisał umowę pożyczki z w/w (...), znajdując wcześniej poręczycieli, którzy posiadali dowody osobiste na nazwiska S. K. i K. S. (1) i którzy obecni byli przy podpisywaniu umowy pożyczki, na której podpisali się. Ponadto Sąd oparł się także na wyjaśnieniach oskarżonego, w których opisał on, że wystawił poręczycielom niezgodne ze stanem rzeczywistym zaświadczenia o zatrudnieniu. W ocenie Sądu powyższe wyjaśnienia należy uznać za wiarygodne, gdyż są jasne, spójne i konsekwentne oraz znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków A. W. i D. C., którzy opisali w nich przebieg zawierania umowy w siedzibie (...), jak również zgodne są wnioskami opinii biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego także w części, w której oświadczył on, że dokonał spłaty zaciągniętej pożyczki, który to fakt wynika z pisma z (...) z dnia 17.06.2016r.

Sąd uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego dotyczące okoliczności poznania i dokonania ustaleń odnośnie poręczenia pożyczki z mężczyznami, legitymującymi się dowodami osobistymi na nazwiska S. K. i K. S. (1). Zdaniem Sądu w sprzeczności z doświadczeniem życiowym byłoby zachowanie oskarżonego, który chciałby zatrudnić i ustanowić jako poręczycieli swojej pożyczki, osoby, co do których nie posiadałby wiedzy odnośnie ich rzeczywistych danych osobowych, wykształcenia i doświadczenia zawodowego, jak również stanu majątkowego, tym bardziej, że jak wskazał oskarżony, jego celem było polepszenie sytuacji finansowej spółki, a nie pomogłoby mu w tym zatrudnienie obcych mu osób.

Sąd oparł się także na zeznaniach świadków pracowników (...) im. (...). P. P. W. w G. przy ul. (...) – E. C., A. W. i D. C.. Świadczenie ci zeznali co do okoliczności zawarcia umowy pożyczki, jej warunków, spłat rat (na dzień składania zeznań, ponadto świadkowie A. W. i D. C. wskazali, iż wizerunki poręczycieli obecnych przy podpisywaniu umowy odpowiadały zdjęciom w okazanych przez nich dowodach osobistych.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań powyższych świadków, gdyż są one spójne i logiczne, wzajemnie się potwierdzają oraz zgodne są wiarygodnymi wyjaśnieniami oskarżonego oraz dokumentacją pożyczki udzielonej oskarżonemu.

Dla ustalenia stanu faktycznego w zakresie ustalenia, iż K. S. (1) i S. K. nie byli osobami, które były poręczycielami umowy pożyczki zawartej przez oskarżonego Sąd oparł się na zeznaniach K. S. (1) i S. K. oraz świadka M. K. (2). Świadczenie w swoich zeznaniach zaprzeczali, aby składali swoje podpisy na umowie pożyczki w (...) im. (...). P. P. W. w G. udzielonej T. M., jak również, aby byli poręczycielami takiej pożyczki, nadto wskazali, że nigdy nie byli zatrudnieni w firmie (...) i nie znają osoby o nazwisku T. M.. Ponadto świadek K. S. (1) oświadczył, iż zgubił swój dowód osobisty, a świadek S. K. zeznał, że nigdy nie posługiwał się dowodem osobistym nr (...).

Sąd uznał zeznania powyższych świadków za wiarygodne w całości, gdyż one jasne i spójne, były konsekwentne w toku całego postępowania, a fakt, że K. S. (1) i S. K. nie podpisywali poręczenia pożyczki zaciągniętej przez oskarżonego potwierdzony został w opinii biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów.

W ocenie Sądu zeznania świadka Ł. W. nie wnoszą żadnych nowych okoliczności przydatnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż świadek potwierdził w swoich zeznaniach wpłaty dokonane przez oskarżonego na poczet przyznanej mu pożyczki.

Sąd uznał za nieistotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy zeznania świadka R. D., który zeznał co do miejsca zamieszkania oskarżonego.

Sąd uznał za istotną opinię biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów. W sporządzonej opinii biegły stwierdził, że:

zapisy cyfrowe i słowno – cyfrowe na deklaracji członkowskiej z dnia 22.08.2002r. i z dnia 21.10.2002r., na wniosku o przyznanie pożyczki, umowie pożyczki z dnia 19.09.2002r., informacji o poręczycielu, zaświadczeniu o zatrudnieniu dot. S. K., zaświadczeniu o zatrudnieniu K. S. – nakreślił T. M.,

zapisy na umowie z dnia 19.09.2002r. dot. K. S. i podpis (...) nie zostały nakreślone przez T. M. ani K. S. (1),

nieczytelne podpisy na deklaracji członkowskiej z dnia 22.08.2002r. i 21.10.2002r., wniosku o przyznanie pożyczki, umowie pożyczki z dnia 19.09.2002r., zaświadczeniu o zatrudnieniu dot. S. K., zaświadczeniu o zatrudnieniu dot. K. S. – nakreślił T. M.,

podpis na umowie pożyczki z dnia 19.09.2002r. (...) i podpis (...) na informacji o poręczycielu za T. M. – nie zostały nakreślone przez S. K..

Zdaniem Sądu biegły sporządził opinię zgodnie z pytaniami sformułowanymi przez organy postępowania, a wnioski z niej wynikające zostały sformułowane w sposób prosty i zrozumiały. Mając powyższe na względzie, brak było racjonalnych powodów, aby negować wartość dowodową opinii.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci umowy pożyczki z dnia 19.09.2002r. oraz dokumentacji związanej z udzieleniem oskarżonemu tej pożyczki i jej spłaty przez oskarżonego, które to dowody potwierdzają fakt i okoliczności zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki oraz fakt jej spłaty w całości.

Sąd uznał, iż wiarygodność pozostałych ujawnionych dowodów o charakterze nieosobowym z uwagi na ich charakter oraz materię, której dotyczą nie budzi żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony postępowania. Dokumenty te zostały sporządzone przez osoby uprawnione w oparciu o obowiązujące przepisy prawa i jako takie stanowią podstawą dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie.

Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy w zakresie zarzucanego mu przestępstwa. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego i w związku z tym należy uznać, że miał on zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Wobec powszechnego charakteru przypisanych mu przestępstw przeciwko mieniu i wiarygodności dokumentów należy również uznać, że miał on pełną świadomość, iż są one penalizowane.

Zdaniem Sądu oskarżony w zakresie zarzucanego mu czynu działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, chcąc popełnienia przedmiotowego przestępstwa. Wskazać należy, iż „przy ustaleniu zamiaru sprawcy oszustwa w zasadzie nie przyznającego się do winy, należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski co do realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę osobie rozporządzającej mieniem, a w szczególności jego możliwości finansowe, skalę przyjętych zobowiązań, które ma świadczyć z niekorzyścią dla siebie sprawca na korzyść rozporządzającego mieniem, zachowanie się sprawcy po otrzymaniu świadczenia, jego stosunek do rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów płatności, z jednoczesną oceną przy zwłoce płatności zmian w sytuacji materialnej sprawcy na niekorzyść oraz przyczyn takiego stanu rzeczy. Tylko więc w oparciu o kompleksową ocenę okoliczności towarzyszących uzyskaniu świadczenia i wagi przyczyn jej niespłacania, można wysnuć logiczne wnioski czy mamy do czynienia z oszustwem czy też niekaralnym

niedotrzymaniem warunków umowy” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2005r., sygn. akt WA 8/05, OSNwSK 2005/1/794; por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 czerwca 2002r., sygn. akt II AKa 343/01, OSA 2003/2/7). Sąd w pełni podziela stanowisko, iż „o zamiarze zagarnięcia mienia można wnioskować również z zachowań sprawcy składających się na elementy strony przedmiotowej przestępstwa, a nie tylko z jego wyjaśnień, w których ów zamiar kwestionuje” (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 02 czerwca 2004 r., sygn. akt II AKa 71/04, KZS 2004/9/36).

Należy uznać, iż oskarżony w zakresie przypisanego mu czynu działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, chcąc popełnienia zarzuconego mu przestępstwa. Oskarżony niewątpliwie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polegającej na uzyskaniu pożyczki bez zamiaru wywiązania się z warunków umowy pożyczkowej, to jest spłaty udzielonej mu pożyczki. Za przyjęciem takiego zamiaru przemawia to, iż oskarżony już w momencie ubiegania się o przyznanie mu przedmiotowej pożyczki gotówkowej miał świadomość złej kondycji finansowej swojej firmy, a co za tym idzie niemożność uzyskania dochodów, a tym samym spłaty rat pożyczki. W konsekwencji z materiału dowodowego wynika w ocenie Sądu jednoznacznie, że działając w takim celu oskarżony miał zamiar doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, nie miał zaś w planach spłacenia na rzecz pokrzywdzonego należności wynikających z podpisanej umowy pożyczkowej (całkowita spłata nastąpiła dopiero po wpłynięciu aktu oskarżenia do Sądu i to nie od razu).

Jednocześnie, działając we wskazanym wyżej celu, w ocenie Sądu oskarżony w pełni świadomie, obejmując te okoliczności swoją świadomością i umyślnością, chciał wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd co do tożsamości poręczycieli i co do zamiaru wywiązania się z warunków umowy.

Zdaniem Sądu należało podzielić stanowisko Prokuratora odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu i czyn ten zakwalifikować jako występki z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Zachowanie oskarżonego należało zakwalifikować przede wszystkim jako przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 kk. Jak już wyżej wskazano, oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w rozumieniu art. 115 § 4 kk dla siebie. Oskarżony niewątpliwie miała zamiar doprowadzenia kredytodawcy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 70.000 zł i w konsekwencji do pogorszenia sytuacji majątkowej pokrzywdzonego. Przy tym oskarżony doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd jego pracowników w zakresie okoliczności mających istotne znaczenie dla podjęcia przez pokrzywdzonego decyzji o rozporządzeniu mieniem, a mianowicie co do tożsamości poręczycieli pożyczki. Tym samym oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona występkę z art. 286 § 1 kk.

W świetle tego, iż oskarżony spłacił udzieloną mu przez pokrzywdzoną (...) pożyczkę, podkreślenia wymaga również, że zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 5 stycznia 2006r. w sprawie III K 198/05, a które to stanowisko podziela Sąd orzekający w niniejszej sprawie – „niekorzystnym rozporządzeniem mieniem przy zawarciu umowy kredytowej nie musi być powstanie rzeczywistej straty w sensie materialnym, lecz np. sam fakt przyznania takiego kredytu bez odpowiedniego zabezpieczenia, z ryzykiem utraty wypłaconych środków i niezyskania odsetek”. Ponadto należy wskazać, że oskarżony dokonał spłaty pożyczki już po wszczęciu postępowania w niniejszej sprawie i po przedstawieniu mu zarzutów.

Wspomniane wyżej wprowadzenie w błąd pracowników pokrzywdzonego (...) co do tożsamości poręczycieli nastąpiło poprzez przedłożenie przez dwie nieustalone osoby, będące poręczycielami pożyczki udzielonej oskarżonemu, jako autentycznych podrobionych dowodów osobistych na nazwiska S. K. i K. S. (1), a co do których to dokumentów oskarżony miał świadomość, że zostały uprzednio podrobione. Tym samym oskarżony swoim zachowaniem wypełnił jednocześnie znamiona występkę kwalifikowanego z art. 270 § 1 kk, co skutkowało również koniecznością uwzględnienia w kwalifikacji prawnej czynu art. 11 § 2 kk.

Sąd uznał, że nie ma wątpliwości, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z dwiema nieustalonymi osobami, doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzoną (...). W toku postępowania ustalono, że oskarżony akceptował działania tych osób. Należy uznać, że oskarżony i każdy z nieustalonych mężczyzn, realizował

część znamion składających się na opis czynu zabronionego, a suma ich zachowań stanowi pełną realizację znamion określonego typu czynu zabronionego. Zauważyć trzeba, że każda z wykonywanych przez współsprawców czynności miała istotne znaczenie dla popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu, ponadto ustalono, iż w niniejszej sprawie ich porozumienie było wyrażone wprost, poprzez podział dokonywanych czynności związanych z przyznaniem i wypłaceniem oskarżonemu pożyczki pieniężnej. Oskarżony złożył wniosek o udzielenie przedmiotowej pożyczki oraz przedłożył niezbędne do jej uzyskania dokumenty, natomiast dwaj nieustaleni mężczyźni posługujący się uprzednio podrobionymi dowodami osobistymi zostali poręczycielami przedmiotowej pożyczki, co było niezbędne dla uzyskania pożyczki przez oskarżonego.

Uznając oskarżonego winnym popełnienia opisanego wyżej czynu, Sąd wymierzył T. M. karę 1 roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara w takiej wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd uwzględnił popełnienie czynu wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, jak również stosunkowo wysoką kwotę pieniężną, jaką niekorzystnie rozporządził pokrzywdzony na skutek działań oskarżonego.

Jako okoliczność łagodzącą uznał Sąd fakt spłaty w całości przez oskarżonego, udzielonej mu przez pokrzywdzonego pożyczki pieniężnej i niekaralność oskarżonego w czasie popełnienia przypisanego mu czynu.

(Jak wynika z danych o karalności, które wpłynęły już w toku postępowania sądowego oskarżony był karany za czyn z art. 302 § 1 kk i inne wyrokiem z dnia 14.06.2004 r., czyli po popełnieniu przypisanego mu czynu).

Analizując przesłanki określone w art. 69 § 1 i 2 kk Sąd doszedł do wniosku, iż w sprawie niniejszej zachodzą podstawy do zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego. Pierwszą przesłanką jest to, aby sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności, co w niniejszej sprawie zachodzi, bowiem w chwili czynu oskarżony nie był w ogóle karany (k. 113). Zaś drugą przesłanką stosowania omawianej instytucji jest pozytywna prognoza, wyrażająca się w przekonaniu sądu, że sprawca wykona nałożone obowiązki w okresie próby i nie powróci do przestępstwa, a zatem wykonanie wymierzonej mu kary nie jest konieczne. O pozytywnej prognozie, uzasadniającej zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary, decyduje całościowa ocena przesłanek wskazanych w art. 69 § 2 kk. Oznacza to, że sprawca nie musi charakteryzować się zupełnie „nienagannym” trybem życia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 1980 r., sygn. akt Rw 258/80, OSNKW 1980/12/91), jeżeli ocena jego właściwości i warunków osobistych uzasadnia prognozę pozytywną. W ocenie Sądu taka pozytywna prognoza zachodzi w niniejszej sprawie. Należy bowiem zauważyć, iż oskarżony w czasie popełnienia przypisanego mu czynu nie był skazany na karę pozbawienia wolności (nie był w ogóle karany).

W konsekwencji Sąd wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata, który to okres powinien być wystarczający dla kontrolowania dalszego zachowania oskarżonego pod kątem tego, czy nie powróci on na drogę przestępstwa.

Ponadto Sąd, korzystając z możliwości płynących z art. 33 § 2 kk, przy uwzględnieniu, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za przypisane oskarżonemu przestępstwo wymierzył mu karę grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych. Wymiar orzeczonej kary grzywny Sąd określił mając na uwadze te same okoliczności, które decydowały o wysokości kary pozbawienia wolności. Natomiast ustalając wysokość stawki dziennej w kwocie 20 złotych, a więc bliskiej kwoty minimalnej, Sąd kierował się przesłankami z art. 33 § 3 kk.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci dokumentacji kredytowej zapisanej pod poz. 1 Wykazu dowodów rzeczowych nr 607/03, uznając, że służyły one do popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu.

Sąd na mocy art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniu 15.11.2002 r., uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy dwóm dziennym stawkom grzywny.

Ponadto na podstawie przepisów wskazanych w punkcie V wyroku Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 380 złotych tytułem opłaty i 1.460,26 zł złotych tytułem wydatków, uznając, że nie ma szczególnych podstaw, aby zwolnić go od obowiązku ponoszenia tych kosztów, które są niewątpliwie następstwem jego działania.